

Arrest

**nr. 97 618 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE loco advocaat M. NIYONZIMA en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 april 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 april 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 september 2012.

1.3. Op 26 oktober 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en vermeldde Tadzjiek als origine. U bent een Darien Pashtoun-sprekende soennitische moslim, die geboren werd in het dorp Ghosh Gonbad in het district Bihsud in de provincie Nangarhar – waar u ook opgroeide en woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde 16 jaar oud te zijn. Uw vader heet Juma Gul en werkt als dierenarts in een kliniek van de Afghaanse overheid in het naburige district Bati Kot. Uw moeder heet M. A. (...). U heeft twee jongere broers, een jongere zus en een oudere zus. U liep geen school. Toen u 10 jaar werd, ging u in de leer bij uw oom – een kleermaker in Jalalabad. Hij leerde u zijn stiel, tot u in staat was als zelfstandig kleermaker te opereren. Deze job oefende u onder zijn toezicht uit tot uw vertrek. U bent noch verloofd, noch getrouwd.

U verklaarde dat u lastig gevallen werd door de taliban. Dit gebeurde toen u 's avonds rond 23u met de motorfiets terugkeerde van Jalalabad. Ter hoogte van het dorp Qala Zargaran werd u tegengehouden door drie talibs. Ze hielden u tegen en vertelden dat ze wilden dat u de bom die ze vasthadden zou plaatsen bij de olietankers aan de luchthaven van Jalalabad. De taliban beloofden u veel geld om u over te streep te trekken. U weigerde, omdat het in de buurt van de luchthaven vol camera's hangt en u vreesde dat u zou worden opgepakt. Hierna sloeg één van de taliban u op uw gezicht. Toen u opnieuw zei dat u het niet wilde doen, werd u opnieuw geslagen. Hierna stemde u met hun aanbod in, omdat u meer en meer schrik van hen kreeg.

Ze gaven u een bom met een rode en een zwarte knop, alsook een ontstekingsmechanisme met eveneens een rode en een zwarte knop. U nam deze bom mee op uw motorfiets en zette koers richting de luchthaven van Jalalabad. U voerde uw missie echter niet uit. In de buurt van het dorp Qala e Saq liet u de bom achter in de velden. Aan het huis van uw oom aangekomen, klopte u aan. U kreeg echter geen gehoor. Daarom bracht u noodgedwongen de nacht door in het park. De volgende ochtend slaagde u er wel in bij uw oom binnen te geraken. U vertelde hem wat er aan de hand was en kon uw vader bereiken. Hierna reed u verder naar het huis van uw oom in Jalalabad, omdat u vreesde opnieuw de taliban tegen te komen als u naar huis reed. Uw vader droeg u op bij uw oom te blijven. Tevens zei hij dat uw leven in gevaar was en dat hij daarom een smokkelaar zou zoeken waarmee u het land zou kunnen verlaten. Uw vader verkocht gronden van uw familie en liet een paspoort regelen waarmee u eind 2011 naar Teheran in Iran vloog. U reisde toen verder via Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk naar België, waar u op 2 april 2012 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde.

U vertelde verder dat uw vader toen u nog heel jong was ook al problemen gehad heeft met de taliban omwille van zijn werk als dierenarts in een kliniek van de Afghaanse overheid en hij hiervoor zelfs enige tijd thuisbleef. Op dit moment is hij echter weer aan het werk en verblijft hij op diezelfde werkplek in Bati Kot. Volgens uw verklaringen staan uw huidige problemen los van de problemen die uw vader in het verleden gehad heeft.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het feit dat u de opdracht die zij u opdroegen niet vervulde..

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart), de 'taskara' van uw vader, een medisch attest, vijf certificaten van uw vader, de waybill en de omslag waarmee al deze documenten verzonden werden neer.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiair beschermde in de zin van het bovenvermelde artikel is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

De volgende vaststellingen wijzen in deze richting:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 3). U stelde dat u 16 jaar oud bent. Uw exacte geboortedatum kent u niet (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 19 april 2012 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 27 jaar (28.5 jaar of ouder met een standaarddeviatie van een 1.5 jaar) als uw minimumleeftijd wordt beschouwd. Vervolgens legde u op 11 september 2012 uw 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart) voor. Dit document had geen afgiftedatum, maar vermeldde wel als plaats van uitgave de stad Jalalabad in de provincie Nangarhar. Deze taskara vermeldt dat u als 11-jarige staat geregistreerd in 1387 (tussen 21 maart 2008 - 21 maart 2009), wat zou betekenen dat u geboren bent tussen maart 1998 en maart 1999. Hieruit mag dus worden afgeleid dat u op het moment van het gehoor op het CGVS op 11 september 2012 volgens uw taskara ongeveer 14 jaar was. Aangezien afwijkingen tussen de medische testen en de in aanmerking te nemen documenten om de leeftijd aan te tonen, zich binnen een redelijke marge dienen te situeren, kan de in casu vastgestelde afwijking van meer dan dertien jaar met de medische test niet als redelijk aanvaard worden. Verder blijkt uit de objectieve informatie (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze (identiteits-)documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt uw beweerde minderjarigheid dan ook niet als geloofwaardig beschouwd. Dat u het CGVS misleidende informatie verschaft met betrekking tot uw leeftijd komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede.

Daarnaast komt het ook meer dan ongeloofwaardig over dat de taliban u zonder concrete aanleiding een bom zouden hebben toevertrouwd en u opgedragen hebben deze in de buurt van de luchthaven van Jalalabad te verstoppen (CGVS, p.10). Het komt immers bijzonder ongeloofwaardig over dat de taliban dit niet zelf zouden hebben gedaan, omdat men er toch kan vanuit gaan dat de taliban intern over voldoende ervaren mensen beschikt om een dergelijke missie tot een goed einde te brengen. In die context komt het totaal ongeloofwaardig over dat ze u als toevallige passant zouden hebben aangehouden en u –zonder enige garantie of controle dat u de missie ook effectief zou uitvoeren – zomaar een kostbare bom zouden toevertrouwen (CGVS, p. 10). Dit komt meer dan onaannemelijk over, omdat men er toch kan vanuit gaan dat dergelijke operaties gezien hun inzet en middelen allesbehalve op een amateuristische wijze gepland en uitgevoerd worden. Uw getuigenis illustreert het tegendeel (CGVS, p. 10). Dit doet uw geloofwaardigheid geen goed.

U wierp op dat er camera's zijn in de buurt van de luchthaven (CGVS, p. 10) en dat de taliban er onmogelijk zelf bommen kunnen plaatsen omdat ze herkend zouden worden met hun lange baard (CGVS, p. 13). U verklaarde dat dit de reden was waarom u dit in hun plaats moest doen (CGVS, p. 13). Het CGVS kan niet anders dan opmerken dat dit risico met oog op een geslaagde missie niet opweegt tegen de hierboven opgesomde risico's van de keuze om u op pad te sturen met een bom. Daarenboven kan men er van uitgaan dat de taliban ook beroep kunnen doen op leden of sympathisanten zonder baard.

Daarnaast oogt ook uw oplossingsstrategie toen u tijdens uw vlucht bij uw oom wilde gaan schuilen bijzonder vreemd. U verklaarde dat uw oom de deur niet opendeed (CGVS, p. 14). U stelde louter hypothetisch dat ze waarschijnlijk schrik hadden, dat ze niet zeker waren dat u voor hun deur stond en u voor een dief hielden (CGVS, p. 14). U gevraagd of u uw oom dan geroepen hebt om u kenbaar te maken, antwoordde u dat u dit niet heeft gedaan omdat het heel laat 's nachts was en u paniek wilde vermijden (CGVS, p. 14). Dit komt bijzonder vreemd over. Men kan immers van u verwachten dat u er alles aan gedaan zou hebben om bij uw oom binnen te raken, aangezien u niet had gedaan wat de taliban gevraagd had en u hierdoor meer dan waarschijnlijk in de problemen zou komen. De vaststelling dat u zo weinig doortastend te werk ging om bij uw oom binnen te raken oogt weinig plausibel gezien de door u geschetste context en ondermijnt bijgevolg de ernst van uw vrees. Dit doet uw geloofwaardigheid geen goed.

Verder verklaarde u dat de taliban na uw vlucht uw broertjes gevraagd hebben waar u was (CGVS, p. 14). U gevraagd hoe de taliban wisten wie uw broertjes waren, antwoordde u dat de taliban veel mensen in de regio kenden (CGVS, p. 14). Wat hier ook van zij, het oogt bijzonder vreemd dat de taliban uw broertjes zouden hebben aangesproken. U verklaarde immers zelf dat u die taliban buiten die ene ontmoeting nooit hebt gezien en dat ze je naam niet hebben gevraagd (CGVS, p. 12). Het lijkt dan ook

weinig aannemelijk dat de taliban er met zo weinig aanknopingspunten in zouden zijn geslaagd uw broertjes te lokaliseren. Ook dit doet uw geloofwaardigheid geen goed.

Als u gevraagd wordt waarover jullie spreken als u uw familie in Afghanistan vanuit België telefonisch contacteert zegt u dat u het heeft over uw leven in België en over het leven van uw familie in Afghanistan (CGVS, p.6). Uit uw antwoord blijkt niet dat u pogingen deed om u op de hoogte te stellen over uw belagers of over het feit dat u nog steeds gevisieerd zou kunnen worden bij terugkeer. Het is pas als u rechtstreeks gevraagd wordt of ze u zaken meedeelden in verband met uw problemen in Afghanistan dat u antwoordt dat ze aan uw broer gevraagd hebben waar u was (CGVS, p.7). Dat u dit laatste niet onmiddellijk verklaarde toen u de vraag gesteld werd naar de inhoud van uw gesprekken met uw familie doet de wenkbrauwen fronsen. Van iemand die beroep doet op internationale bescherming kan men immers verwachten dat hij alle zaken die wijzen op de risico's die hij loopt onmiddellijk vertelt. Dat u er niet spontaan aan dacht om het CGVS mee te delen dat u nog steeds gezocht werd - gezien het de kern van uw asielrelaas raakt – komt zo weinig overtuigend over dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder onderstreept.

Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat het feit dat uw vader in het verleden gevisieerd zou zijn geweest door de taliban u niet automatisch tot doelwit van de taliban maakt. U hebt immers als kleermaker in Jalalabad niks te maken met de job die uw vader in het naburige district Bati Kot uitoefent (CGVS, p. 4). Niks wijst er dan ook op dat de taliban u zouden viseren. U bracht geen elementen aan waaruit het tegendeel blijkt. Immers, indien de taliban u echt zouden willen treffen omwille van het profiel van uw vader, dan hadden ze dit gedaan toen ze u vroegen waar uw vader was (CGVS, p. 5). De vaststelling dat ze u toen verder met rust hebben gelaten (CGVS, p. 5), wijst er op dat ze u niet viseerden. Mocht dit wel zo zijn, dan hadden ze toen meer dan waarschijnlijk hun slag gedaan. Het CGVS plaatst zelfs vraagtekens bij uw verklaring dat uw vader dierenarts was. U verklaarde dat uw vader als dierenarts werkt in een ziekenhuis van de Afghaanse overheid (CGVS, p. 4). U gevraagd of hoe de kliniek heette waar uw vader werkt, antwoordde u dat u dit niet weet en dat u hem dit nooit gevraagd hebt (CGVS, p. 4). U gevraagd aan welke faculteit hij gestudeerd heeft om het beroep van dierenarts uit te oefenen, antwoordde u: 'Die van de dieren.' (CGVS, p. 6). Deze antwoorden doen wenkbrauwen fronsen omdat men van u toch kan verwachten dat u gedetailleerd op deze vragen kan antwoorden. De vaststelling dat u hier niet in slaagt, doet dan ook vermoeden dat uw vader helemaal niet als dierenarts werkt.

De vaststelling dat u over uw rechtstreekse vluchtaanleiding slechts vage, speculatieve en weinig plausibele verklaringen aflegde, de aantasting van uw algemene geloofwaardigheid door het voorgaande laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Bij gevolg kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 §2a en b worden toegekend.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw en uw vaders 'taskara' (Afghaanse identiteitskaart) neer. Deze documenten tonen uw identiteit en nationaliteit aan. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Tevens legde u een medisch attest, de waybill en de omslag waarmee al uw documenten verzonden werden neer. Het CGVS is van mening dat deze documenten weinig relevant zijn voor de beoordeling van uw asielaanvraag. Daarnaast legde u ook vijf certificaten neer die zouden aantonen dat uw vader als dierenarts werkte. Los van het feit dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's, paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), dient te worden opgemerkt dat een dergelijk document enkel als bewijsstuk kan gelden op voorwaarde dat ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, wat in casu niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u op basis van uw verklaringen aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit het district Bihsud in de provincie Nangarhar, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Op basis van uw concludeert het CGVS namelijk dat u in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad.

U verklaarde immers een oom te hebben in de stad Jalalabad, waar u als 10-jarige bij in de leer ging als kleermaker. U leerde deze stiel tot u in staat was als zelfstandig kleermaker te opereren. Deze job oefende u onder zijn toezicht in de stad Jalalabad uit tot uw vertrek. U gaf aan zowel het Dari als het Pashtou te beheersen. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan het administratieve dossier). Bovendien toont iemand die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet aan dat het voor hem onmogelijk of onredelijk is om zich te vestigen in één van de stedelijke gebieden in het land waarvan hij stelt de nationaliteit te bezitten, namelijk Afghanistan.

Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg niet dat uw vestiging in de stad Jalalabad in de weg staat.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de 'wet over de motivering van administratieve akten van 29.07.1991; schending van de materiële motiveringsplicht; afwezigheid van motivering, verkeerde motivering'.

Verzoeker voert aan dat de bewering van de verwerende partij dat het 'meer dan ongeloofwaardig' zou zijn dat de Taliban verzoeker 'zonder concrete aanleiding een bom zouden hebben toevertrouwd en hem opgedragen zouden hebben deze in de buurt van de luchthaven van Jalalabad te verstoppen',

volkomen ongegrond is. Hij stelt dat het niet de eerste keer is dat de Taliban onschuldige burgers gebruiken voor zelfmoordacties of voor het plaatsen van explosieve apparaten en wijst hiervoor naar een artikel van Human Rights Watch dat hij toevoegde aan zijn verzoekschrift. Volgens verzoeker is het dan ook niet absoluut ongeloofwaardig, maar in tegendeel zeer aannemelijk dat hij zou worden ingezet door de Taliban voor het plaatsen van een bom, des te meer omdat hij zeer klein is en dus gemakkelijk onder de vrachtwagens kan kruipen om een bom te plaatsen. Vervolgens betwist verzoeker de bestreden beslissing inzake volgend motief: 'zo weinig doortastend te werk ging om bij zijn oom binnen te raken oogt weinig plausibel gezien de geschetste context en ondermijnt bijgevolg de ernst van uw vrees'. Verzoeker meent dat deze bewering niet strookt met de waarheid, dat hij verschillende keren heeft geklopt zonder resultaat, dat hij, vanwege het feit dat hij in een zeer opgewonden staat verkeerde door de gebeurtenissen en geen paniek wou veroorzaken midden in de nacht, hij dan snel de beslissing heeft genomen om naar het park te gaan en daar te overnachten. Ook meent verzoeker dat de stelling van de verwerende partij dat het niet spontaan meedelen van het feit dat de Taliban aan de broer van verzoeker gevraagd hebben waar hij was, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zou schaden, absoluut geen steek houdt. Verzoeker meent dat het hem niet kan verweten worden, aangezien hij deze informatie onmiddellijk heeft meegedeeld toen hem de vraag werd gesteld of zijn familie hem zaken meedeelde in verband met zijn problemen in Afghanistan. Vervolgens uit verzoeker kritiek op het motief 'het feit dat uw vader in het verleden geïmigreerd zou zijn geweest door de Taliban u niet automatisch tot doelwit van de Taliban maakt'. Verzoeker stelt dit nooit beweerd te hebben en vervolgt dat zijn problemen met de Taliban hun oorsprong vinden in het feit dat hij de opdracht kreeg om een bom te plaatsen en dat hij deze opdracht niet heeft uitgevoerd en de bom in de velden heeft achtergelaten. Ten slotte betwist verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat 'er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict' en dat er aldus geen subsidiaire bescherming aan verzoeker kan worden toegekend, hoewel het Commissariaat-generaal de Afghaanse nationaliteit van verzoeker wel bewezen acht. Verzoeker meent dat uit verschillende bronnen duidelijk blijkt dat de situatie in Afghanistan nog steeds beantwoordt aan de criteria opgesomd in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijderingen van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Hij verwijst hiervoor naar de door hem bij het verzoekschrift gevoegde stukken en besluit dat de juridische motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, gezien uit zijn uiteenzetting volgt dat het duidelijk is dat hij zeer ernstige problemen heeft met de Taliban en een gegronde vrees heeft voor het verliezen van zijn leven wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan.

Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stavingstukken: 'January 2012 Country summary' van Human Rights Watch, '2012 UNHCR country operations profile - Afghanistan' en een artikel van Human Rights Watch van 31 augustus 2011, getiteld 'Afghanistan: Taliban Should Stop Using Children as Suicide Bombers (1)'.

2.2. Tegelijk de schending van de formele én materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motivering geschonden is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, kan het middel, voor zover het gesteund is op de schending van de formele motiveringsplicht, niet dienstig worden ingeroepen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 oktober 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het

niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4.1. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker het niet eens is met de commissaris-generaal waar die stelt dat het meer dan ongeloofwaardig zou zijn dat de Taliban verzoeker zonder concrete aanleiding een bom zouden hebben toevertrouwd en hem opgedragen zouden hebben deze in de buurt van de luchthaven van Jalalabad te verstoppen. Verzoeker meent dat het niet de eerste keer is dat de Taliban onschuldige burgers gebruiken voor het plaatsen van explosieve apparaten en wijst hiervoor naar een artikel van Human Rights Watch dat hij toevoegde aan zijn verzoekschrift. Volgens verzoeker is het dan ook niet absoluut ongeloofwaardig, maar in tegendeel zeer aannemelijk dat hij zou worden ingezet door de Taliban voor het plaatsen van een bom, des te meer omdat hij zeer klein is en dus gemakkelijk onder de vrachtwagens kan kruipen om een bom te plaatsen.

De verwerende partij wijst in zijn nota terecht op het feit dat het louter verwijzen naar en neerleggen van een artikel, dat handelt over kinderen die door de Taliban gerekruteerd worden voor het plegen van zelfmoordaanslagen, geen persoonlijke vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) aantoont, dat het risico *in concreto* dient te worden aangetoond en verzoeker hier in gebreke blijft. Evenzeer kan samen met de verwerende partij vastgesteld worden dat het door verzoeker neergelegde artikel gewag maakt van het feit dat kinderen die ingezet worden door de Taliban hiervoor getraind worden. Voorgaand artikel kan dan ook verzoekers relaas geen kracht bijzetten. Ten overvloede dient vastgesteld te worden dat uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geenszins minderjarig was op het ogenblik van de feiten.

2.4.2. Met betrekking tot het motief dat verzoeker weinig doortastend te werk ging om bij zijn oom binnen te raken, meent verzoeker dat deze bewering niet strookt met de waarheid, dat hij verschillende keren heeft geklopt zonder resultaat, dat hij, vanwege het feit dat hij in een zeer opgewonden staat verkeerde door de gebeurtenissen en geen paniek wou veroorzaken midden in de nacht, hij dan snel de beslissing heeft genomen om naar het park te gaan en daar te overnachten, wat volgens verzoeker logisch is. Verzoeker beperkt zich louter tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel concrete elementen aan te halen die de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente motieven weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.4.3. Ook meent verzoeker dat de stelling van de verwerende partij dat het niet spontaan meedelen van het feit dat de Taliban aan de broer van verzoeker gevraagd hebben waar hij was, de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zou schaden, absoluut geen steek houdt. Verzoeker meent dat het hem niet kan verweten worden, aangezien hij deze informatie onmiddellijk heeft meegedeeld toen hem de vraag werd gesteld of zijn familie hem zaken meedeelde in verband met zijn problemen in Afghanistan.

Dienaangaande luidt de bestreden beslissing als volgt: *'Als u gevraagd wordt waarover jullie spreken als uw familie in Afghanistan vanuit België telefonisch contacteert zegt u dat u het heeft over uw leven in België en over het leven van uw familie in Afghanistan (CGVS, p.6). Uit uw antwoord blijkt niet dat u pogingen deed om u op de hoogte te stellen over uw belagers of over het feit dat u nog steeds gevisieerd zou kunnen worden bij terugkeer. Het is pas als u rechtstreeks gevraagd wordt of ze u zaken meedeelden in verband met uw problemen in Afghanistan dat u antwoordt dat ze aan uw broer gevraagd hebben waar u was (CGVS, p.7). Dat u dit niet onmiddellijk verklaarde toen u de vraag gesteld werd naar de inhoud van uw gesprekken met uw familie doet de wenkbrauwen fronsen. (...)'.*

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoeker de bedoelde informatie niet spontaan meedeelde, zodat verzoekers kritiek dat de desbetreffende stelling van de verwerende partij geen steek houdt feitelijke grondslag mist. De stelling van verzoeker dat hij desbetreffende informatie onmiddellijk heeft meegedeeld toen hem de vraag werd gesteld, kan worden gevolgd maar kan niet aangenomen worden als vergoelijking voor het niet spontaan melden van deze informatie. De Raad merkt op dat van een asielzoeker immers mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling

van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). Het feit dat verzoeker het gegeven dat hij nog steeds gezocht werd volgens de verklaringen van zijn broer niet spontaan meedeelde aan de commissaris-generaal, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

2.4.4. In zoverre verzoeker aangeeft dat hij nooit beweerd heeft dat het feit dat zijn vader in het verleden geïdoleerd zou zijn door de Taliban hem tot doelwit van de Taliban maakt, kan hij worden gevolgd. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker negatief antwoordde op de vraag *'Hebben jouw problemen iets te maken met het profiel van je vader'* (gehoorverslag CGVS, p. 5). De Raad merkt op dat het motief aangaande het profiel van verzoekers vader slechts 'volledigheidshalve' aan de bestreden beslissing werd toegevoegd. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid desbetreffende motivering volledigheidshalve toe te voegen aan de bestreden beslissing, nu duidelijk uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker op de vraag *'Loop jij gevaar omwille van het werk van je vader'* wel positief antwoordde (gehoorverslag, p. 5).

Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.5. Uit zijn verweer blijkt aldus dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Immers, in wezen komt verzoeker niet verder dan het herhalen en het bevestigen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Evenmin betwist hij de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag te toetsen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan te tonen.

2.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het enig middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Betreffende de motivering inzake de subsidiaire bescherming betwist verzoeker dat *'er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict'*. Verzoeker meent dat uit verschillende bronnen duidelijk blijkt dat de situatie in Afghanistan nog steeds beantwoordt aan de criteria opgesomd in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij verwijst hiervoor naar de door hem bij het verzoekschrift gevoegde stukken en besluit dat de juridische motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, gezien uit zijn uiteenzetting volgt dat het duidelijk is dat hij zeer ernstige problemen heeft met de Taliban en een gegronde vrees heeft voor het verliezen van zijn leven wanneer hij zou terugkeren naar Afghanistan.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker louter kritiek uit op de bestreden beslissing en het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder concrete argumenten aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Betreffende de bronnen die verzoeker bijvoegt aan zijn inleidend verzoekschrift ter ondersteuning van zijn argument dat de situatie in Afghanistan nog steeds beantwoordt aan de criteria opgesomd in artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit dient te worden afgeleid dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade en waaruit blijkt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Verzoeker verklaarde een oom te hebben in de stad Jalalabad, waarbij hij als tienjarige in de leer ging als kleermaker, dat hij de stiel leerde van voornoemde oom tot hij in staat was als zelfstandig kleermaker te werken. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt verder dat verzoeker de job van kleermaker dan ook zelfstandig uitoefende, en de helft van zijn verdiensten diende af te staan aan zijn oom. Hij werkte in de stad Jalalabad tot zijn vertrek. Eveneens verklaarde verzoeker zowel het Dari als het Pashtu te beheersen. De Raad volgt de commissaris-generaal in zijn oordeel dat er voor verzoeker een intern beschermingsalternatief beschikbaar is in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie Nangarhar, Afghanistan.

2.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Jalalabad (...)", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden verijdeld dan er

effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

2.11. De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

2.12. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend naar stukken welke als bijlagen aan het verzoekschrift wordt gevoegd, zijnde 'January 2012 Country summary' van Human Rights Watch en '2012 UNHCR country operations profile - Afghanistan', stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept en die van zeer recente datum is, onjuist zou zijn. Het eerst genoemde document beschrijft het gewapend conflict in Afghanistan, waarbij het geen rekening houdt met regionale verschillen en dateert bovendien van januari 2012. De informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt is van een meer recente datum, met name 23 oktober 2012. Het door verzoeker bij zijn inleidend verzoekschrift neergelegde document '2012 UNHCR country operations profile - Afghanistan' gaat over de werking van het UNHCR in Afghanistan en bevat geenszins een beschrijving van een 'gewapend conflict' in verschillende regio's in Afghanistan.

De aangehaalde en bijgevoegde persberichten zijn aldus niet van dien aard om de voorgaande analyses te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

2.14. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER